

PALDIR KÜLDÜR MACERALARIYLA

SAKAR BORA

GİZLİ HAZİNE PEŞİNDE

Yazan ve Çizen
ÇAĞRI CEBECİ

GENÇ HAYAT

ÇAĞRI CEBECİ

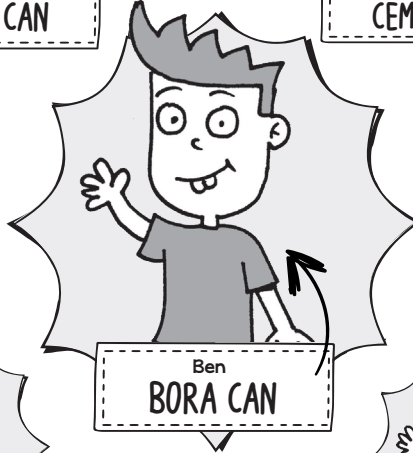
1974 senesinde Aydın'da doğdu. İlk, orta ve lise eğitimini İstanbul'da tamamladı. Lise yıllarında karikatüre başladı. İlk karikatürü 1991 senesinde Avni adlı mizah dergisinde yayınlandı.

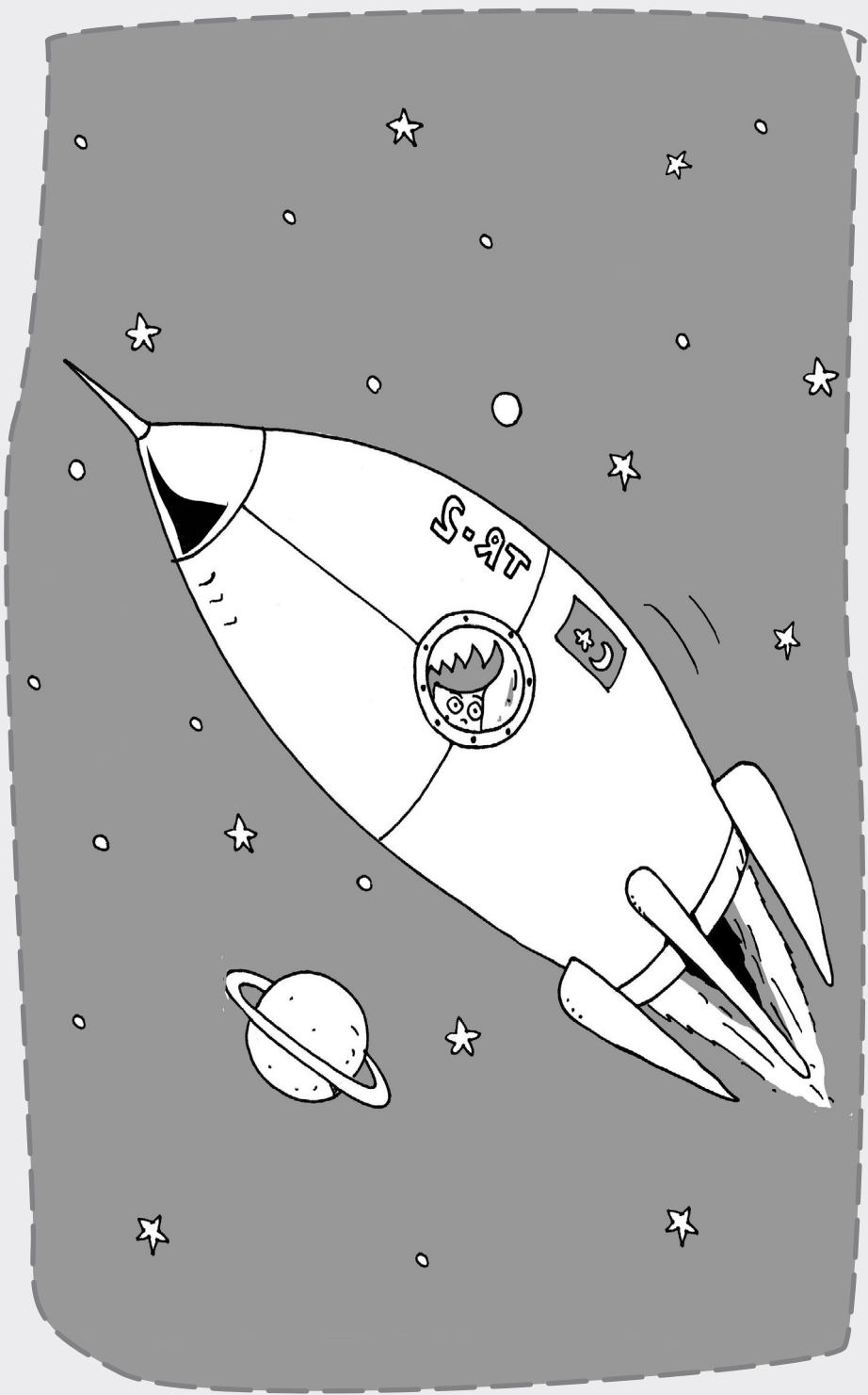
Marmara Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi'nde Seramik öğrenimi gördükten sonra 2000'li yılların başında çocuk dergiciliğine yönelik çizimler yapmaya başladı. Bu dergilerin birçoğuna içerik ve çizim anlamında katkıda bulundu.

2004 Altunizade Kültür Merkezi Çizgili Dünya sergisi, 2007 Prizren 3. Uluslararası Çizgi Roman ve Karikatür sergisi, 2008 Eyüp Feshane etkinliklerinde sergi çalışmalarına katıldı.

TRT Çocuk Dergisi'nin çıkmasında ve çıkarılmasında bolca emeği geçen Cebeci, bu derginin Sanat Yönetmenliği görevini uzun süre üstlenmiştir. İki adet basılmış kitabı daha bulunan sanatçı, aynı zamanda ünlü şair yazar Dilaver Cebeci'nin de oğludur.

KARAKTERLER

BÖLÜM 1

**BİRİSİ GEZMEK
Mİ DEDİ?**

Merhaba arkadaşlar!

Nasılsınız bakalım? **Ooo**, bakıyorum da çok iyi görünüyorsunuz. Beni soracak olursanız, ben de bomba gibiyim! İlk maceramın yorgunluğunu attım, şimdi daha enerjijim.

Ha, evet evet! Şu Lopokop faciasından bahsediyorum. Ne maceraydı ama değil mi arkadaşlar? Eminim soluk soluğa okudunuz.

Neyse... Bugün kendimi çok zinde hissediyorum. Hatta bizim çocuklarla bir program bile yaptık. Ne mi? Hafta sonu küçük bir doğa yürüyüşü... Esasında yürüyüş kısmı doğru ama doğa kısmı biraz uyduruk oldu. Malum, bu karman çorman şehirdeki çarpık yapılaşmadan dolayı etrafta doğaya benzer pek bir şey kalmadı.

Annem babam hep anlatır; eskiden park, orman ve sayfiye gibi yerler çok fazlaymış. Piknik yapmaya gidecek bir sürü yer varmış. Herkes çoluk çocuk arabalara doluşur, bu yerlere gidermiş. Top oynar, bisiklete biner, bol bol da yiyeceklerden tüketirlermiş. **Tam bir aile keyfi** anlayacağınız.

Şimdilerde bakıyorum da, nerede böyle şeyler! Trafikten dolayı bırakın bisiklet sürmeyi, yürüyecek yer kalmadı. Her adım başı bir yerden bir bina pörtlüyor. Geçen sefer bizim yüzümüzde pörtle-yen sivilceler gibi...

Bazen bu işin sonu nereye varacak diye çok merak ediyorum. Sanırım bizim çocuklarımız **ancak** Ay'da çocukluklarını yaşayacak.

Ne diyordum? Ha, doğa yürüyüşü! Bizimkilerle her zaman bulduğumuz yer olan araba hurdalığının orada buluştuk. Şöyle güzel bir yürüyüş için iyi bir başlangıç noktası olduğunu düşünmüştük..

En yakın arkadaşlarım **Emre** ve **Soner** ile sokaklarda, caddelerde yürüdük. Araba egzozlarından çıkan kirli havayı soluduk. Amaniiin, caddeler bir kalabalık ki sormayın. Bazen düşünürüm, 'Bu kadar insan ne yer, ne içer?' diye... Mesela benim gibi obur bir çocuğu düşünün! Sadece ben, tek başıma onca meyve, sebze ve et tüketiyorken bu kadar insana yiyecek dayanır mı? Dayanmaz tabii!

Tam bunları düşünürken birden, **"GÜÜMM!"** diye yerin iki metre dibini boyladım. Meğerse İZKİ çukuruna düşmüşüm.

Yahu madem Őu ukuru açıyorsunuz, bir de kapamayı deneyin. Yolda yürümek bile Őu Şehir hayatında tamamen bir sorun olmuş! Sinirim tam tepemdayken Emre de espri yapmaya çalıŐmasın mı?

Hayırdır Bora? Biraz boyun kısaldı sanki. **Hahaha!**

Yahu Őu durumda bile espri yapmaya çalıŐıyorsunuz ya Emre pes!

Ne yapayım, Őu koca kalabalıkta bir tek sen düŐtün çukura! **Hihihihii!** Sakarlık böyle bir Şey işte.

İZKİ ukuru ama Allah'tan içinde su yok Bora, **hahaha!**

Tamam tamam, lafı uzatmayın çıkarın beni buradan! Yoksa birazdan iŐçiler benimle beraber kapatacak bu ukuru.

Düştüğüm çukurdan nihayet çıkabilmişim. Kaldığımız yerden gezintimize devam edelim dedik. Birkaç yüz metre ilerledik, bir de baktık ki bir kalabalık var. Bir de bağırsan insanlar... Hemen olay yerine vardık.

Meğerse ufak bir trafik kazası olmuş. Bir kargaşa, bir gürültü ki sormayın. Bağırmalar, çağırımlar had safhadaydı. Kazayı görerseniz o kadar küçük bir şeydi ki; tartışmaya, kalp kırmaya bile değmezdi aslında. Arabaların tamponlarında ufak çizikler olmuş. Ama tahammülsüz İstanbul şoförleri olayı abartmakla kalmayıp neredeyse birbirlerine gireceklerdi. **Ne kadar da ayıp!**

Her ne kadar trafik fazla da olsa, kaza da olsa bu tür tartışmalar hiç hoş değil bence. Hem kazalarda en önemlisi can sağlığıdır. Öyle değil mi arkadaşlar?

Kalabalık olay yerinden ayrıldık. Henüz 100 metre ilerlememiştik ki bir dilenci yanımıza gelip, “Allah rızası için bir sadaka...” dedi.

Gerçekten de ihtiyaç sahibi birine benziyordu. Cebimde az da olsa birkaç kuruş madeni para vardı. Dilencinin hâline çok üzüldüğüm için ona uzattım. Sevinip teşekkür ettikten sonra oradan uzaklaştı. İhtiyacı olan insanları sevindirmek **çok güzel bir duygu bence.**

Bazı kişilerin ise ihtiyacı olmadığı hâlde dilenci kılığına girerek insanları kandırdığını duymuştum. Böyle kötü niyetli insanlar yüzünden zaman zaman kime güveneceğimizi şaşırabiliyoruz.

Bir TV kanalında, insanları kandırarak kendini yoksul gösteren bir dilencinin üstünden 25 bin lira çıktığını haber yapmışlardı. Haberi görünce şok olmuştum.

Neyse, biz kaldığımız yerden yürüyüşümüze devam ettik. Daha 50 metre yürümüştük ki karşımıza yeni bir dilenci çıktı... Biraz daha ileride de bir başkası bekliyordu. **Hemen** bizimkileri uyardım:

Haydi arkadaşlar, gidelim buradan! Yoksa üstümüzde para kalmayacak.

Bende bir 20 lira var. Biraz daha burada kalırsak dayanamayıp onu da vereceğim.

Biz hangi birine yetişelim? En iyisi buradan uzaklaşmak arkadaşlar.

Hızlı adımlar ile oradan da uzaklaştık. Tam bir köşe başında soluklanalım derken tepemizden aşağı hafif ılık bir su geldi. Meğerse kadının biri bir tas bulaşık suyunu aşağıya boca etmiş.

Şimdi **yapılacak iş mi bu?** Neden böyle yaparlar zaten hiç anlamam! Evde çöp varken çöp poşetlerini dışarıya atmak neden? **Oh ne güzel!**

Nasıl olsa belediye görevlileri var, temizlerler her yeri diye düşünüyorlar galiba. Hâlbuki temiz bir çevrede yaşamak istiyorsak önce kendimiz çevre temizliğine dikkat etmeliyiz.

Artık bu yürüyüşten **Sıkıntı** gelmişti uçümüze de. Bir an evvel mahallemize dönsek mi derken üstümüze doğru hızla gelen bir köpek gördüm. Kim kızdırmıştı bu köpeği de bu kadar hızlı koşuyordu acaba? Hayır yani, bunda bizim suçumuz neydi şimdi?

Üçümüz de hemen gerisin geriye dönüp var gücümüzle kaçmaya başladık. Biz zaten mahallemize geri dönecektik ama bu kadar hızlı bir şekilde olacağını tahmin etmemiştik.

Sağ olsun köpek 15 dakikalık yolu bize 5 dakika gibi kısa bir zamanda aldırmişti. Hızlı trenle gitsek herhâlde bundan iyi olamazdı, hehehe! Üstüne üstlük, bir de **su gibi** terlemiştik.

Anlayacağınız üçümüzün yapmak istediği doğa yürüyüşü bize pahalıya mal olmuştu. Neler de gelmişti başımıza: Yorgun bir vücut, bulaşık suyuyla yıkanmış bir tişört, çukura benimle beraber düşüp çamurlanmış bir pantolon, bir sürü dilenci, **keşmekeş bir trafik ve sinirli bir köpek...**

Sonunda hepimiz mutsuz bir şekilde evlere dağıldık. Annem beni bu şekilde görünce hayalet görmüş gibi oldu **tabii ki!**

Neyse ki banyoya girip bir güzel aklanıp paklandım. **Ohh be arkadaşlar**, dünya varmış gerçekten! İnanın bütün yorgunluğumu attım bu sayede. Kıyafetlerim için annem biraz söylendi ama yapacak bir şey yok. Her anne, çocuğunun kıyafetlerinin tertemiz olmasını ister. Yoksa ben de olsam, çocuğumun böyle pasaklı olmasını istemem!

Ertesi gün bizimkilerle okul panosunda bir ilan gördük; bir haftalık "Canım Türkiye'm Gezisi". İstanbul'dan başlayan ve Anadolu'ya uzanan bir okul gezisi.

ALLaaaah! İşte tam bizim istediğimiz şeydi bu. Şehir sokaklarında yapamadığımız geziyi yurdumun çeşitli illerinde yapabilecektik. **Harika!**

